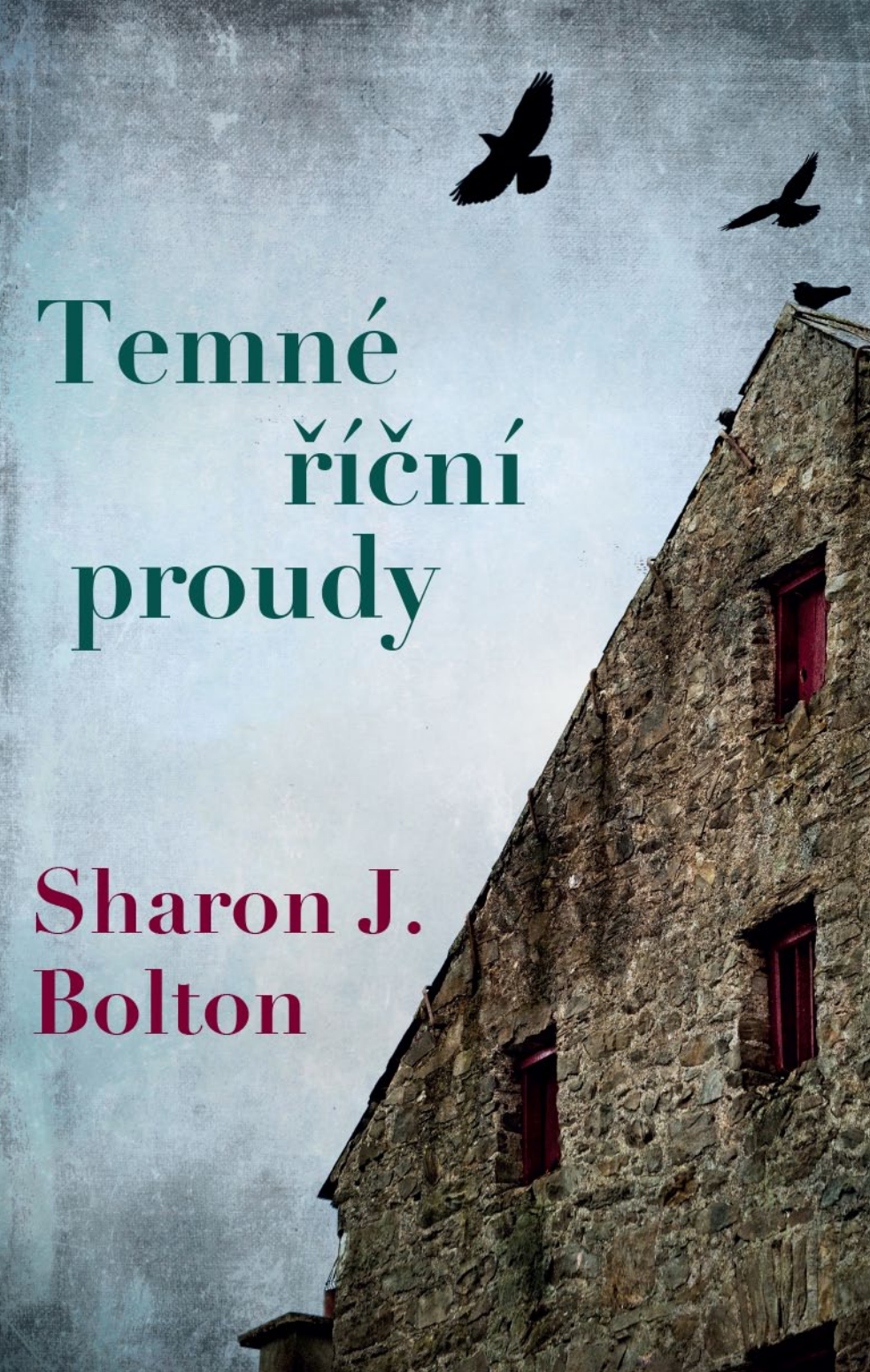

Temné říční proudy

Sharon J.
Bolton

Temné říční proudy

Sharon J.
Bolton

2018

Copyright © Sharon Bolton 2014
Translation © 2018 by Martin Verner

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu A DARK AND TWISTED TIDE,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, 2014 v Londýně
přeložil Martin Verner
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2018

ISBN 978-80-7498-275-0

Věnováno památce Margaret Yorkeové,
která byla mojí sousedkou, rádkyní a kamarádkou.

Podle toho, jak se vám podaří poskládat jednotlivé části, zůstane vám buď kus ženy a kus ryby, nebo z nich vytvoříte mořskou pannu. A pan inspektor se bude moci vytasit nanejvýš s tou mořskou pannou, a na to mu žádný soudce ani žádná porota neskočí.

Náš vzájemný přítel, Charles Dickens

Úvod

*Jsem Lacey Flintová, říká si, když svítá a ona ukrajuje tem-
pa. Zároveň kope nohama, které jí díky dvojici ploutví připadají
delší a silnější než obvykle. Jmenuju se Lacey Flintová, opakuje
si, protože tahle mantra vlastní identity se stala součástí jejího
každodenního rituálu stejně jako plavání za rozbřesku. Lacey
zní měkce a příjemně, a Flintová zas jako ostré seknutí nehty. Ně-
kdy jí ten naprostý nesoulad jmen přijde legrační. Jindy jí zas
připadá naprosto výstižný.*

*Jsem strážník Lacey Flintová z Námořní jednotky Metropo-
litní policie, pronáší potichu k svému odrazu v zrcadle, když se
obléká do tradiční policejní uniformy. Chystá se na své nové
působíště na policejní stanici ve Wappingu a dopřává si radost
z pocitu, že se po dlouhých měsících konečně cítí být sama se-
bou.*

*Jsem Lacey Flintová, opakuje si noc co noc poté, co za sebou
zamkla příklop svého hausbótu a vlezla si do malé manželské
postele v přední kajutě. Poslouchá, jak vlny narážejí do trupu
a kolem šramotí všemožní noční tvorové. Bydlím na řece, pra-
cuju na řece, plavu v řece.*

*Jsem Lacey Flintová a on mě miluje, říká si, jakmile jí před
očima znovu vytane tvář s tyrkysovýma očima.*

„Jsem Lacey Flintová,“ mumlá tu a tam polohlasně, když upadá do světa plného otázek co kdyby, asi možná, jednou snad, kterému ostatní říkají spánek; a přemítá, jestli někdy konečně nadejde den, kdy si přestane uvědomovat, že všechno je jen jedna velká lež.

SOBOTA
28. ČERVNA

1

Vrah

Přečerpávací stanice stojí kousek od nábrežní zdi řeky Temže protékající Londýnem, poblíž rozhraní dvou čtvrtí – Rotherhitheu a Deptfordu. Vypadá jako žena na plese, která se už dávno vzdala naděje, že ji někdo vyzve k tanci. Na malé hranaté stavbě spočine pohledem málokdo, a ti, kdo kolem ní dennodenně projíždějí nebo procházejí, ji už ani nevímají. Stojí tam odnepaměti stejně jako silnice, vysoká nábrežní zeď či pěšina na břehu. Žádný skvost, nic, co by stálo za povšimnutí. K širokým dřevěným dveřím v jedné z bočních stěn nikdo nechodí a už vůbec nikdo z nich nevychází. Všechna okna jsou zabedněná prkny a zatlučená pořádnými hřeby. Snad jen náhodný chodec, který prochází po pěšině na říčním břehu, si může všimnout, že budova je vystavěna ze šikmo kladených cihel po vlámském způsobu a vzor zdobící plochou střechu vytváří nenápadný, ale elegantní dekor.

Přesto se někdo našel. I když střecha je nad úrovní běžného zorného pole, po nejbližší silnici nevede žádná autobusová linka a provoz na řece se odehrává pochopitelně ještě níž. Takže

nikdo odtamtud nevidí, že světle šedá budova je ozvláštněna pravidelnou vazbou z bílých cihel ve vzoru rybí kosti a diagonálně kladenými přisekanými kusy kamene. Viktoriánský styl vyžadoval dekor vždy a všude a architekti jej neopomněli uplatnit ani na této bezvýznamné stavbičce, i když někdo by jistě vyzdvihl její důležitost vzhledem k původnímu účelu. Přecherpací stanice tu vznikla proto, aby čerpala splaškovou vodu z níže položených území v Rotherhitheu a vypouštěla ji do Temže. Kdysi přispívala k čistotě zdejších ulic, ale jak postupně vznikala výkonnější zařízení, jednoho dne se stala nepotřebnou.

A kdyby kolemjdoucí byli ještě zvědavější a nahlédli by dovnitř, zjistili by, že interiér je mnohem větší – podobně jako ve vesmírné stanici budoucnosti –, než by se zdálo podle rozměrů stavby zvenčí. Nejméně polovina přecherpací stanice totiž leží pod úrovní terénu. Prkny zatlučená okna a široké dřevěné dveře se nacházejí v úrovni prvního patra, ve zdech vysoko nad podlahou. Abyste se k nim dostali, museli byste vystoupat po železném schodišti a projít po galerii, která vede po vnějším obvodu celého vnitřního prostoru.

Veškerá technologie byla demontována už před dlouhou dobou, ale zdobné prvky zde zůstaly. Kdysi karmínová barva sloupů podpírajících střechu postupně vybledla a proměnila se v nevýraznou červen. Na hlavicích podpěr jsou stále vidět spletnice tudorovských růží, ačkoliv už dávno bělostně nezáří. Hladký povrch zdíva pokrývá plíseň, přesto kvalitu cihelné vazby nenarušuje. Každý, kdo by měl to štěstí do čerpací stanice nahlédnout, musel by ji považovat za architektonický skvost, který by jinde chránili a pyšnili se jím.

V tomhle případě tomu tak není. Stavba je už dlouhá léta v soukromých rukou a tyto ruce nemají nejmenší zájem, aby se cokoliv měnilo. Tyto ruce nezajímá ani cena nemovitosti nacházející se v blízkosti městského centra, byť by dosahovala výše milionů liber. Tyto ruce touží po jediném, a to, aby stará

přečerpávací stanice sloužila výhradně jejich výsostným zájmům.

A také se ukázalo, že se z ní stalo ideální místo k ukrytí mrtvého těla.

Uprostřed jsou tři kovové pulty, každý zhruba ve velikosti nízkého jídelního stolu. Na tom, který stojí nejbližší výpustního potrubí, leží mrtvá žena. Vrah namáhavě dýchá po lopotě, s jakou ji na stolec vytáhl. Z obou crčí voda. Mrtvá žena má velmi dlouhé černé vlasy. Lepí se jí k obličeji jako chalupy na trup převráceného člunu při odlivu.

Po nebi pluje úzký srpek měsíce, tak úzký, že připomíná jen větší řasu, ale dovnitř dopadá trochu světla z lamp na nábřeží. Spolu s mdlou mihotavou září z několika olejových luceren zavěšených v obloucích klenutých stěn to však stačí.

Když se jí trochu svezou vlasy, vykoukne pod nimi krásná bledá tvář. Vrah vzdychne. Když nemají potlučený obličej, je to vždycky snazší. Rána na krku je sice děsivá, ale tvář je netknutá. Má zavřené oči, a to je taky dobře. Oči totiž ztrácejí lesk hrozně rychle.

Cítí to zas, ten hluboký smutek. Lítost – vhodnější slovo vraha doopravdy nenapadá. Ty dlouhonohé dívky s rozevlátými vlasy jsou tak rozkošné. Proč je balamutí příslibem pomoci a bezpečí? Proč žije pro ten okamžik, kdy se záblesk naděje v jejich očích mění v děs?

Tak dost. Musí tělo vysvléct, omýt a zabalit. Do rána ho tu může nechat a zítra je vhodí do řeky. Prostěradla, nylonovou šňůru i závaží má připravené.

Žena je brzy nahá; bavlněná tunika a kalhoty šly dolů raz dva, obyčejné spodní prádlo jakbysmet.

Ach, je tak krásná. Štíhlounká. Má dlouhé nohy; malá oblá ňadra. Dokonalou světlou pleť. Vrahovy silné prsty přejíždějí po jejích pevných stehnech, pokračují přes drobnou kolenní česku

až k bezchybně tvarovaným lýtkům a holením. Chodidla s elegantně klenutým obloukem, štíhlé růžové prsty s oválnými nehty. I ve smrti je zosobněním nedostižné krásy a ženství.

Zachroptění. Pak ledová ruka pevně sevře vrahovu paži.

Žena se hýbe. Není mrtvá. Má otevřené oči. Není mrtvá. Kašle, sípe, tápe rukama po kovovém pultu, snaží se posadit. Jak je to možné? Vrah málem omdlí leknutím. Hledí na něj černé oči rozšířené děsem. Z úst jí mezi bledými rozpraskanými rty vychrstne další chlístanec říční vody.

Z úst, která už nikdy neměla promluvit.

Vrah se vzpomíná z leknutí, ale není dost rychlý. Žena se převalila po zádech a sklouzla z pultu. Vydává zajímavé zvuky vyděšeného zvířete. I vrah je vyděšený. Co teď?

Žena stojí. Zmatená, dezorientovaná, ale ne natolik, aby zapomněla, co se jí stalo. Dává se na ústup, couvá, rozhlíží se kolem, hledá únikovou cestu. Když se její oči střetnou s vrahovými, objeví se v nich strach. Ze rtů jí kloužou slova, která by bylo lepší neslyšet.

„Co jsi zač?“

Tohle vraha opět rozzuří. Ne: „Kdo jsi?“ nebo: „Proč jsi to udělal?“ Obě otázky by byly vzhledem k okolnostem naprosto namístě. Ale: „Co jsi zač?“

Žena teď utíká, hledá okno – které tady dole ovšem nenajde – nebo dveře, což jí nepomůže.

Všimla si patra, běží ke schodům. Ani tam není úniku – okna jsou pevně zatlučená prkny, těžké dveře nejdou otevřít – ale jsou tam stropní světlíky a těmi by mohla utéct, nebo alespoň upoutat pozornost lidí venku.

Vrah se vrhá kupředu, bolestivě naráží do železné konstrukce schodů, chytá ženu za kotník, odhodlaně jí zatíná prsty do oblého lýtko. Žena kvílí bolestí. Znovu ji stahuje dolů. Vyjekne, klouže zpátky.

Vrah ji už drží, ale žena je nahá, mokrá a zpocená. Není snadné ji udržet, bojuje jako úhoř. Kouše, škrábe, svíjí se. Je to vyčerpávající. Vrahův stisk povoluje. Žena se mu vysmeká, natahuje se po ní znovu, chytá ji. Ona vrávorá, těžce dopadá na kamennou podlahu, udeří se do hlavy. V mrákotách ji snadněji zvládne. Zvedá se. Je slyšet zvuk masa vlečeného po kamenech. Máchá pažemi, rukama se snaží zachytit – čehokoliv –, jako by to byly pařáty. Ale nahmatává jen hladkou kovovou rouru, kterou odtud kdysi dávno odčerpávali vodu. Vytáhni ji. Vlez za ni. Shoď ji. Roura je krátká, něco málo přes metr.

Dole je voda, jen o pár desítek centimetrů níž, a gravitace působí. Nakloň se, táhni a – ano – oba se řítí dolů.

Všude je zase klid. Ticho. Měkké, všeobjímající.

Teď zvolna. Nech ji. Ať se potopí. Ať začne panikařit. Počkej, až se vynoří, až začne zoufale lapat po dechu, teprve pak se do toho dej. Nahoru a z vody jedním mohutným pohybem, pak zase dolů s rukama pevně svírajícíma její krk. Dolů, dolů do hloubky. Dolů, dokud se nepřestane bránit.

Dvojice zaklesnutá do sebe. V těsném objetí. Dobrý způsob, jak zemřít.

ČTVRTEK
19. ČERVNA
(o devět dnů dříve)

